

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Amor eius in B. Virginem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

ria accedebat, otio sibi ante meridiem indicto. Si fortè Festi alicuius anniuersarius dies in Dominicum incidisset, tum scilicet dolentis in morem, Hac, inquebat, hebdomade conuiuij vnus tanti iacturam facimus.

*Apparatus
ad sacram
Synaxim.*

Quot verò excitatis sanctioribus cogitationibus, quot fidei, charitatis, aliarumque virtutum repetitis actibus ad cælestem hanc mensam adiret, scripto quodam ad extremum librum adiuncto constabit, quo omnem suum apparatus, frequentatosque virtutum actus exponit.

*Aedes sacer-
cras obit.*

Quando Festis vacuisque diebus iubebatur exercitandi corporis gratiâ ambulare, vnum semper alterumque Templum destinato visitabat, inque his, ante omnia, augustissimam Eucharistiam tanto adorabat affectu animique ardore, vt surgentem subinde abeuntemque socium ne aduerteret quidem, donec ab ædis limine redux eum sui admoneret; ita sæpè à sensibus abductum, pendentemque ex Deo, vt neque videret, neque audiret omnino, dum proprio appellatus nomine ad societatem corporis animus quasi foras peregrinatus reuerteretur.

*Amor in
beatissimâ
Virginem.*

Haud dissimili amore (qualis filij esse erga matrem solet) in beatissimam Virginem rapiebatur, quam colebat religione tantâ, vt ad cultum

cultum eius propagandum in hanc lucem esse editus videretur. Id eò de se constare in vulgus lætabatur vt tantò liberiùs de eius passim laudibus, hoc nomine loqui posset, vtpote publicus Virginis præco. Extremâ vitæ suæ vesperâ, cuidam suo commilitoni id fortè interroganti respondit, præsentissimum potissimumque præsidium quo ad Religiosæ vitæ perfectionem adipiscendam erat adnissus, fuisse amorem religionemque aduersus Virginem sanctissimam, quam ingenti fiducia solebat Matrem suam appellare. Hæc sunt scribentis verba: *Patrona sanctitatis, sanitatis & studiorum, tu es mea mater Virgo Maria.* Relaxationis tempore, studebat de eâ inducere sermonem, historijs subinde in colloquium allatis. Dum recentiorum contubernio viueret, sæpiùs in Sacellum ei dedicatum ibat; nec priùs vmquam, nisi eâ in Sacello salutatâ, ad laxandum colloquijs animum accedebat, fructum ei nempe religiosæ recreationis oblaturus. Quod cum semel, à mensâ redux, omisisset, plurimum fortè colloquentium circulo inter adscendendum circumuentus; quamprimùm intermissæ salutationis in mentem venit, è circulo in Sacellum salutabundus abiit, statimque officio functus, eò vnde discesserat, reuertit. Videri possit cum eâ Deiparæ effigie fecisse

fecisse perinde, ac Bernardinus Senensis adolescens cum aliâ Virginis icone, quæ Senis etiamnum in quadam oppidi portâ religiose seruatur. Dicebat nimirum ille, si amauero MARIAM, securus sum salutis, perseverantiæque in arrepto Religionis statu; impetrabo quidquid libuerit à Domino, adeoque omnipotens ero. Neque aliud profectò in schedis Ioannis reperitur frequentius, quàm decreta quædam venerandi & amandi Virginem, eique seruiendi. Addebat, necessarium cuilibet esse, certum aliquem per fugij locum, quò velut in asylum se reciperet, subitis aduersisq̃ue rebus: nullum autem tutiorem esse sinu Plagisq̃ue sanctissimis Christi, & pallio Reginæ cælorum.

Rogatus igitur, quibus aduersus ariditates animi vteretur remediis; respondit: *Orare, occupare me; patientia, sinus & gremium beata Virginis.* Quotidie precariam coronam religione magnâ percurrebat, nunc genibus flexis, nunc stans, aliàs sedens, nonnumquam per aulam patentem obambulans, animo sic in res quas meditabatur defixo, vt à latere prætereuntes, à quibus salutabatur, non aduerteret.

Diuersa Virginis encomia è varijs collegat Scriptoribus, digesseratq̃ue meditationes duodecim in totidem eius virtutes: quarum

rum gratiã corollam pertexebat è tribus orationibus Dominicis, & Angelicis salutationibus duodenis, quam appellabat coronam duodecim stellarum, imponendam Parthenio vertici. Scripserat prætereà nonnulla, quibus opportunè distineri eorum animi possent, qui Virginem, repetitis Angeli salutationibus, honorarent. quæ omnia, cum alijs, extremo huic operi attextentur.

Novies quotidie dicere consueverat: *Beata viscera Mariæ Virginis, quæ portauerunt æterni Patris filium*; memoriæ nouem mensium quibus Christum Virgo vtero gestarat inclusum.

Diebus Festis Domo egressus, ad septena, si poterat, dicata Virgini Tempula supplicabat, plurimisque per diem Religionis in eam officijs defungebatur; illo præ ceteris repetito sæpius proposito Virginis adamandæ. Tempus quo maximè in Deiparæ Matris cultu triumphabat, erat, longiusculum illud vacationum, cum Tusculum in vineam itur, quod ipse vniuersum Religioni suæ in Virginem explicandæ, explendæque, consecrasse videbatur. Pedes egressus vrbe, iam inde ab ipso portæ transitu cum sodalibus itinerantium preces persolvere; tum Deiparæ officium, quod nullo non die recitabat, percurrere, Litanias texere, deinde per viam de eâ
apud

apud se cogitare, aut cum alijs loqui; historiis opportunè de eadem insertis, quibus rebus vnicè delectabatur. Tusculi verò, quoties aliorum in cœtu ambulatum prodibat, si quis Sacerdos aderat eruditione vsuque cœlestium rerum clarior, (quales semper interesse aliquos aiebat decere, ad continentiam in officio iuuentutem) depresso Rosariorum, aliarumque Orationum numero, Psalmum aliquem è Mariano officio interpretandum illi proponebat; quo quæstionum genere, rerumque similium argumento, occasionem dabat scilicet extrahendi de MARIA sermonis. Tum sæpius quoque visebat ad D. Virginis, quam vocant de Grottâ Ferratâ, locum antiquâ Religione inclytum, siue ipsius Virginis causâ, siue Templi prodigiosissimè à sancto Nilo eò loci ædificati, siue in gratiam sacrorum Lipsanorum Nili Monachi Fundatoris, eiusque socij Bartholomæi, quæ in æde Farnesianâ condita, non minore cultu quàm frequentiam spectantur. Si fortè relaxationis tempore in aliquem Virginis amantiorem incidisset, mire hoc lusus certamine delectabatur, vter pluribus decentioribusque titulis Deiparam compellasset; ipse an alter. Ipse sanè pulcherrimos congerabat; ceterisque præ inopiâ silentibus, facundâ celeritate novos copiosissimè multiplicabat;

bat; vt hora priùs quàm copia eum defectura videretur.

Discebat primùm instar Mariani tyronis somnum capere, Rosario circum brachium conuoluto, in morem armillæ militaris, quod extremâ vitâ suspensum gerebat è collo: tantoque de Virginis puritate loquebatur affectu, vt religionem amoremque audientibus aspiraret. Eius, vt iam dictum est, honori Sabbatinum ieiunium consecrabat, eius gratiâ ministeria culinæ obibat, aliamque aliquam corpori afflictionem inferebat. Sabbato natus, Sabbato in Societatem ingressus, Sabbato terræ mandatus est. Admiranda esse dicebat dona gratiæ beneficiaque per Virginem Societati impetrata; quorum abs se collectum numerum omnibus nostris exploratum esse optabat. Obstrinxerat se voti Sacramento, si quos aliquando libros esset editurus, primum ingenij sui partum fore de Immaculatâ conceptione: dicebatque se libri dispositionem iam animo concepisse, quam tenere decreuerat; adeoque huc omnia conferebat quæcumque huius argumenti apud antiquos Patres Scriptoresque alios legendo comperisset. Extremo vitæ anno concepta signataque veluti quadam auctoramenti formulâ, beatissimæ Virgini coram augustissimâ Eucharistiâ se in hæc verba obligauit:

L

ligauit:

ligavit: Ego Ioannes Berchmannus, indignissimus Societatis IESV filius, Tibi Filioque tuo, quem hîc præsentem in Eucharistiâ veneror, polliceor, me perpetuum fore assertorem vindicemque Immaculatæ conceptionis tuæ, nisi diuersè fuerit ab Ecclesiâ definitum.

Ioannes Berchmannus.

Cuius auctoramenti formula cum Illustrissimo Cardinali Bellarmino post Ioannis mortem fuisset indicata, protinus exclamavit: O rem egregiam, mireque adinuentam, sic fidem Virgini obstrinxisse, scripto etiam sacramento! Equidem credo id ei ab ipsâ Virgine instinctum, quæ filium illum suum voluerit à partibus suis stare. Excellentissimam de Immaculatâ conceptione habebat opinionem, neque humilius de eâ loquebatur, quàm sentiebat. Mensæ accubiturus, prius Angelicam salutationem immaculatæ Virgini repetebat quàm mantile explicaret.

Plurima denique id genus adferri possent de eius in Deiparam amore, religione, fideque singulari, cuius illud sanè non vulgare est argumentum. Consueuerat, quoties aut sibi aut alijs exorare aliquid apud Virginem statuisset, conceptis id verbis in schedio excipere, ad hunc ferè modum: Si beatissima Mater hoc mihi impetrauerit, tum ego tribus

IOANNIS BERCHMANNI. 163
bus eam cum labo Rosarijs, aut pares ei
alias preces fundam, aut corpus hac illave
muletabo poenâ; hasque syngraphas iconi
Virginis (cui supplex aduoluebatur) affige-
bat, nec rarò eius deprecatione, quæ petierat,
extorquebat. Scriptum ab eo reperi: *Num-
quam acquiescam, donec obtinuerò amorem te-
nerè erga dulcissimam meam matrem Mariam.*

Eadem in Deiparam pias animam eius Religio er-
ga alios
Calites.
inflammavit ad amandum venerandum-
que sanctissimam Matrem eius Annam, Vir-
ginisque Sponsam, ac Pueri Dei fidissimum
custodem Iosephum: cuius ille cum plurima
in clientes suos beneficia varijs è libris colle-
gisset, affirmabat quoque, nullâ se vquam
acceptâ repulsâ irritum petita benevolentia
discessisse, ex quo in eius se dederat cliente-
lam. Plures Cælitum alios adsciuerat sibi in
aduocationem, in primis Custodem Ange-
lum, Ioannem Euangelistam, & Ignatium
ac Xauerium, tum nondum auctoritate
Pontificiâ in album Indigetum relatos, bea-
tosque Aloysium & Stanislaum.

Horum singulis singulos per hebdoma-
dam dies consecrabat, quibus certa honori
cuiusque obsequia dedicabat, eorum com-
mendatione representans apud Deum actio-
nes omnes suas; quod ex scriptis illius intelli-
gitur.